

SARARIMAN

FLORIN PÎTEA

Aproape se înserase. Afară era un amurg pentru care Cecil B. De Mille și-ar fi dat mâna dreaptă. Cred că singurul lucru bun cu care ne-am ales de pe urma smogului sunt amurgurile astea minunate. Însă culorile vii de afară nu izbuteau să pătrundă imaculate în hangar prin foliile mari de plastic murdare de funingine, lipite în ramele ferestrelor cu bandă adezivă care pe alocuri se desprinsese și atârna în fâșii. Jos, printre boxe, începuseră să se aprindă lămpi cu carbid, iar oamenii încercau să dea impresia că se ocupă cu diverse treburi. Erau indiferenți la spectacolul Tehnicolor cu efecte secundare cancerigene.

Eu unul încă nu m-am plictisit de amurgurile astea, așa încât stăteam în pragul boxei și foloseam spectacolul de seară ca fundal pentru vânzoleala din rețea. Era o schimbare plăcută, căci în cea mai mare parte a timpului, dincolo de fluxurile de informație ale rețelei, vedeam prin viziera ieftină, de plastic reciclat, grinzile metalice prăfuite ale hangarului. Aveam impresia că învățasem pe de rost fiecare lanț ruginit, cablu de fibre optice și rufă jilavă întinsă la uscat, fiecare nit și fiecare graffito care încărcau grinzile alea.

Părea o seară ca atâtea altele, cu muzică remixată de Mikel T. Și mirosuri de mâncare caldă. Pe urmă a apărut factorul poștal.

În hangare lumea nu prea avea motive să vină. Mai precis, avea suficiente motive să plece cu prima ocazie. De-aia fiecare vizită făcută de cineva din afară era o ocazie cu totul specială. Cu atât mai specială dacă, asemenea vizitatorului din acea seară, intrusul privea cu atenție înainte și avea aerul că știe încotro se îndreaptă. Locuitorii hangarului bănuiau cu ce scop se făceau aceste vizite și,

de cele mai multe ori, bănuiala lor era întemeiată. Numai un lucru nu aveau de unde să știe, în vreme ce vizitatorul trecea printre nesfârșitele șiruri de boxe cu pereți din placaj umflat de umezeală, și anume pentru cine venise acesta. Abia după ce intrusul trecea pe lângă ei și mergea mai departe se linișteau, înțelegând că nu pe ei îi căuta. Apoi, uneori se auzeau împușcături, - alteori nu se auzea nimic, și vizitatorul refăcea în sens invers traseul exact cum venise. Fără grabă.

Numai că nimeni nu trimisese vreodată un asasin deghezizat în factor poștal. Ar fi fost la fel de anacronic să-l trimită îmbrăcat în costum negru de ninja. Așa, farsa ar mai fi avut o urmă de seriozitate. Cât despre posibilitatea ca vizitatorul care venea încet pe alee să fie un poștaș autentic... Din câte știam, singurul loc unde se mai puteau vedea factori poștali erau canalele cu filme vechi. Și chiar și acolo erau pe cale de dispariție, fiind șterși la editare, la fel ca țigările și sticlele cu băuturi alcoolice.

Pe măsură ce se apropia, în pragurile boxelor se iveau fețe curioase care priveau lung către el. Întunericul se îndesea, iar printre grinzile metalice se aprindeau proiectoare, scoțând în relief praful și fumul ce pluteau în trâmbe groase sub acoperișul hangarului.

S-a oprit în dreptul meu și s-a uitat întâi la Pavlov, violonistul de vizavi, apoi la mine. Pavlov stătea cuminte în prag, în costumul său ponosit din care probabil nu mai ieșise de când traversase Atlanticul, și aștepta să vadă ce avea să se întâmple.

Mikel T. oprise muzica, dar din spatele nostru se auzea repetiția de seară a băieților de la Shoot 2 Kill, o trupă uzbekă de fuzz-buzz. Se zvonea că înaintea fiecărei repetiții trăgeau la sorți cine la ce instrument urma să cânte.

Poștașul a dus mâna la geantă, iar în clipa aceea mi-am spus: „Precis a venit pentru Mikel T. sau pentru Huan Lin. Nu pe mine mă caută: Nu sunt decât un operator oarecare.” M-a privit în ochi și a întins mâna către mine.

Am simțit ușurare, dar și o vagă dezamăgire. Nu mă așteptasem să aibă în mână un plic.

Mi-a scanat cipul ID din lobul urechii prin viziera Panasonic pe care-o purta, apoi mi-a lăsat plicul de hârtie și a plecat de unde venise. Era prima dată când primeam așa ceva, și nu m-aș fi mirat ca plicul să poarte un blazon sigilat în ceară roșie. Factor poștal... Plic de hârtie... Ce aberație! Până și vânătorii de capete din Noua Guinee corespundau cu ajutorul unor laptopuri conectate prin rețeaua de telefonic celulară.

— Yo! zise Mikel T. Ce-i chestia asta?

— Nu știu, omule.

Am deschis plicul. Înăuntru era un bilet de maglev pentru San Diego și un mesaj pe hârtie de orez care mă anunța, printre înfloriturile politicoase, despre valoarea de neînlocuit a intuiției umane în descoperirea insolitului acolo unde instrumentele software nu pot sesiza decât banalul, că în urma solicitării mele eram angajat permanent ca operator. Fără antet, fără semnătură. Devenisem sarariman, dar nici măcar nu știam la care companie eram salariat.

— Plec, omule, m-am pomenit zicând. Plec la San Diego.

— Fără goange?

— Fără goange, Mike. Uite biletul de maglev.

— Când te-ntorci, omule?

Abia atunci am început să-mi dau seama ce însemna de fapt plicul pe care-l promisem.

— Nu mă mai întorc, omule. M-au angajat permanent. Sunt sarariman.

Mă privi neâncrezător.

— Fii serios. Eu produc mixaje pe care le trimit prin discoteci de la Vladivostock și Manila, Pavlov scârțâie la vioară, Huan Lin gătește, puștani ăia din Uzbekistan chinuie instrumentele, și toți ne prefacem că așteptăm șansa de a pleca de aici, din hangar. Ne prefacem al dracului de bine. Nimeni nu pleacă niciodată decât ca să ajungă într-un alt hangar.

Știam asta la fel de bine ca el. De când orbitalii doborâseră toate avioanele care nu se aflau sub controlul lor, rămăseseră în toată lumea o mulțime de hangare goale în care primăriile îi adunaseră pe toți cei prea săraci pentru a avea ceva asemănător cu o locuință. Aceia cărora sistemul plug'n'play nu le dăduse niciodată măcar umbra unei șanse erau siliți să stea în ele, foindu-se înapoi și încolo, pierzându-și timpul cu transputere pe care primăriile le aduceau la prețul de cinci OCU tona din Pakistan sau Laos, îmbolnăvind-se uneori, iar în cele din urmă murind sub firmamentul nemilos din tablă ondulată. Singura diferență dintre hangare și închisori era că închisorile nu aveau pereții interiori din placaj muced.

— Hai că-ți fac cinste cu o cină la Huan Lin.

Mike zâmbi și-și mângâie bărbuța de țap.

— Sigur, omule. Dacă faci cinste...

* * *

Mâncarea chinezească nu era numai ubicuă, ci și de un rafinament vecin cu științele ezoterice. Restaurantele cantoneze nu trebuiau confundate cu cele mancanziene, iar distincțiile culinare dintre subgrupurile etnice din interiorul grupului etnic chinez, care făceau deliciul inițiaților, dădeau migrene tuturor oamenilor obișnuiți, inclusiv majorității chinezilor. Huan Lin se născuse în San Francisco și pentru el cuiburile de rândunică erau niște chestii din crenguțe, lipite cu argilă sub streșini, pe care nu le mai văzuse din copilărie. Ținea un local cu mâncăruri la minut în boxa de lângă mine, dar se încăpățâna să servească numai mâncăruri cu specific american. Avea mare succes la imigranții nou-veniți, care încă nu se lămuriseră că hamburgerii, cartofii prăjini și plăcinta cu agrișe nu aveau absolut nimic în comun cu dieta de bază a americanilor.

Lin avea de fapt două boxe, una în care ziua gătea la o butelie cu biogaz și peste noapte dormea, și alta alăturată,

în care erau așezate două mese. La una dintre ele stătea Ghiorghios, un zdrahon care purta mereu un tricou cu inscripția *Nobody Knows I'm a Lesbian*. Era o glumă aparte, pentru că Ghiorghios se născuse pe insula Lesbos. Ne-am așezat la masa liberii.

— Ce vă dau, băieți? zise Lin de după placa din beton care ținea loc de tejghea.

— Două meniuri complete, zise Mikel T. cu un zâmbet hoțesc. Face cinste sarariman-ul aici de față.

Huan Lin și Ghiorghios zâmbiră și ei. Chestia cu sarariman-ul era bună de glumă.

— Va să zică pleci, omule, zise Mike. Cred că nu mai durează mult și o să mă lansez și eu în stil mare.

Am urmat cu buricele degetelor o ideogramă pe care un client mai vechi o scrijelise cu șuriul în plasticul mesei.

— Era și cazul să plec. Începusem să mă simt ca la

pușcărie în
hangarul ăsta.

Mikel dădu din
mână, iar lumina
lămpilor îi licări pe
ghiuluri.

— Am stat ceva
timp pe la
pușcărie, omule.
Nici nu se
compară în
pravința ventilației
și-a curățeniei. Și
ți se mai dă și
potol gratis de trei
ori pe zi, nu ca
aici.

Lin ne întinse
tăvile cu mâncare

peste tarabă. Locul era atât de strâmt, că altfel nici nu
prea ar fi avut cum să ne servească.

Desen de Hăjime Sumiyama

— Ia mai dă-mi nițel plicul ăla, omule, zise Mikel, luând o gură de Toxi Cola. Mi se pare dubios că nu au pus și ei un antet, ceva.

Mie nu mi se părea chiar dubios atunci, dar nu i-am spus-o. Companiile așa-zis legale, în special acelea ale căror venituri proveneau din software, avocatură sau derivative, duseseră criptarea datelor la un rafinament extrem și ridicaseră tehnicile evaziunii fiscale la nivel de artă. Trecuseră de mult de stadiul în care avuseseră o adresă geografică la care să vină controlul fiscului și să-i ia la bani mărunți. Sistemul plug'n'play și rețelele de telecomunicații le dădeau posibilitatea de a nu fi decât un grup fluid de colaboratori veșnic pe drumuri și o serie de fluxuri informaționale foarte bine criptate. Ceva greu de identificat, și cu atât mai greu de taxat.

Ceea ce mai rămăsese din structura administrațiilor federale din teritoriile americane ducea o adevărată luptă de gherilă pe tronsoanele rețelei, descoperind adesea că firma criptată și camuflată pe care o monitorizaseră îndelung, și în care reușiseră în cele din urmă să intre, grație unor eforturi supraomenești, era, de fapt, o altă agenție guvernamentală.

— Nu mi se pare deloc firmă serioasă, continuă Mike, ciugulind din cartofii prăjiți. Uite, când lucram la Killafornia Kidz, treaba era cu totul altfel. Firma plătea impozite, asigurări sociale, îngrijire medicală, tot ce vrei. Ne trimiteau la dentist de două ori pe an.

— Credeam că stăteai la colț de stradă, cu o doză-n mână și alte zece-cinșpe-n buzunare, geană să n-apară gaborii.

— Da' unde te crezi, omule, în secolul douăzeci? Lucram în farmacie, la halat alb, program nouă cu cinci.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Mai rămâne să-mi spui că ai fost și la colegiu.

— Drogurile deștepte nu pot fi fabricate de oameni proști, răspunse el cu un aer serios. Normal că mi-au plătit bursă și am urmat colegiul la seral.

— Până au venit Los Hermanos de la Coca și v-au ciuruit consiliul de administrație.

Amestecă gânditor cu paiul pe fundul paharului.

— Mda, cartierul s-a dus de râpă în ziua aia.

— Și ce-ai făcut, te-ai urcat pe șest într-un marfar și ai cântat din muzicuță să-ți treacă de urât până ai ajuns acasă, în Mississippi?

— Heei, zise el zâmbind, arăt eu ca Sonny Boy Williamson? Nici nu știu de la care capăt se suflă în muzicuță. Ca să nu mai spun că n-am mai văzut un marfar de nu mai țin minte când. Am luat maglevul și-am venit încoace. Noroc că am făcut la colegiu cursul ăla opțional unde-am învățat despre mixaje.

— Și frații?

— Cine n-a lăsat comerțul cu prafuri, a furat-o de la columbieni. Omule, ăștia n-or să se civilizeze niciodată.

* * *

Făcutul bagajelor mi-a luat mai puțin de cinci minute. Nu aveam decât un rând de schimburi și transputerul, care încăpeau lejer în geanta Nike. Cu geanta pe umăr, am ieșit din boxă. N-avea nici un rost să mai încui ușa.

— Ai grijă ce faci, zise Mikel T.

— O să mă uit prin topuri, să fiu pe fază când te lansezi, i-am zis încercând să am convingere în glas.

— Sigur. Bate palma.

Îndreptându-mă spre ieșire aveam un sentiment de neîncredere, ca și când toată povestea ar fi fost un fel de farsă. Nu-mi venea să cred că treceam pentru ultima oară printre boxele alea mizerabile, că respiram pentru ultima dată aerul acela saturat de umezeală și fum, că vedeam pentru ultima oară inscripția *Frodo Lives with Elvis!* împrăscată cu vopsea roșie pe ușa cabinei dușurilor. Am chemat un taxi de la celularul străvechi legat cu o sârmă de tocul ușii hangarului, și cu toate că ventilatorul aflat chiar deasupra mea hârâia ca un tuberculos în ultima fază,

operatoarea reuși să rețină corect adresa. Am așteptat afară, între două băltoace, lăsând vântul să-mi zburlească părul.

Taxiul era un fel de gândac scund și turtit, cu caroseria blindată acoperită de un strat gros de ciment. M-am așezat pe bancheta din spate și mi-am căutat o poziție cât de cât comodă printre arcurile rupte. Între mine și șofer se afla un geam antiglonț întunecos, dublat pentru mai multă siguranță de o plasă metalică cu ochiuri dese.

— Du-mă la secția de poliție 101 și așteaptă-mă acolo.

La poliție a durat mai puțin decât mă așteptam, poate și pentru că de la introducerea cipurilor ID deplasările populației fuseseră reduse radical. Subofițerul de la evidența populației, un negru între două vârste, cu părul tuns scurt și laminat în plastic, îmi scană cipul din lobul urechii stângi și introduse în EPROM permisiunea pentru deplasarea către San Diego.

— Vă recomandăm să nu vă abateți de la traseul declarat, îmi spuse el. Consecințele ar putea fi neplăcute.

Simplul fapt că nu continuase avertismentul cu: „Efectul ar fi letal”, confirma că încetasem să mai fiu un freelancer și devenisem sarariman.

De la poliție am plecat către gară. Străzile erau pustii, pline de gropi și de moloz împrăștiat de explozii. Clădirile locuite aveau ferestrele camuflate, iar printre ele se înălțau construcții abandonate, cu fațadele ciuruite și ferestrele sfărâmate. Din cabina șoferului se auzeau când și când anunțuri de genul: „Ocoliți intersecția dintre Strada 21 și Bulevardul Trei. Are loc o ciocnire între demonstranți fundamentaliști X-Tension și trupe paramilitare Feminazi”, sau: „S-a semnalat un automobil capcană pe Strada 14, revendicat până în prezent de treizeci și una de grupări și facțiuni. Vă recomandăm schimbarea traseului”.

Am ajuns în cele din urmă în fața gării, o clădire art deco pe care ultima tentativă de retrodecorare o făcuse și mai slută decât fusese înainte. Cadranul ceasului din turn

atârna în câteva cabluri, iar îndărătul lui se zăreau în penumbră angrenaje ruginite. Am intrat în gară și am trecut prin câteva detectoare, urmărit de privirile unor duri în uniforme, pe care n-am reușit să le identific. Probabil erau dintr-o poliție înființată foarte recent. Dinspre oraș se auzeau focuri de mitraliere.

În sala de așteptare se vedeau câțiva puștani care stăteau pe vine într-un colț poștind o țigară, două automate de cafea vandalizate și o mulțime de scaune din plastic, murdare și scrijelite. Nu-mi venea să le stric cheful puștanilor, așa că m-am mai învârtit nițel până la venirea maglevului.

Vagonul în care m-am urcat era aproape gol. La un capăt dormeau duși doi indieni îmbrăcați în cămăși cadrilate, ceva mai încolo stătea un asiatic în costum, lucrând la un notepad cu interfață neurală, iar lângă locul meu un mulatru asculta la radio un discurs al ayatollahului din Regiunea Islamică Detroit. M-am așezat și, în vreme ce maglevul gonea în tăcere pe șina suspendată, am început să mă gândesc la oferta pe care o promisem.

Erau ani de când căutam de lucru prin rețele. Colindasem dintr-un spațiu virtual în altul, operând pe transputere filipineze copiate după imitații chinezești de clone vest-americeane ale unor Seiunuri străvechi, scotocind rețelele, adunând informații. Căutarea unor locuri de muncă și, respectiv, sarcinile de lucru aveau, de cele mai multe ori, de-a face cu stocarea informațiilor utile, așa încât adesea îmi venise greu să-mi dau seama dacă eram sau nu angajatul cuiva, dacă ceea ce făceam era o probă de angajare sau o loterie, dacă aveam să fiu plătit sau nu. Învățasem de mult să nu-mi mai pun problema dacă firma era legală. De cele mai multe ori firma era un program stocat într-un server din Mali sau Brunei, așa încât distincția era cu adevărat dificilă. Și în cel mai bun caz fuseseră locuri de muncă temporare, pentru că trăim într-o societate plug'n'play.

Atâta timp cât sistemul plug'n'play s-a aplicat numai

calculatoarelor, tuturor ni se păruse o chestie grozavă. Pe urmă a început să fie folosit și cu oamenii, iar acum, după ce aflaserăm pe pielea noastră care erau consecințele, era prea târziu ca să mai facem ceva. IA-uri Orbitech căutau colaboratori pentru o operațiune, formau o firmă temporară cu numărul necesar de angajați, îi puneau la treabă, iar când treaba era gata dizolvau firma și formau alta, pentru alte scopuri. Totul fără complicații inutile cum ar fi angajarea permanentă, asigurările sociale sau medicale, impozitele și așa mai departe. Eficient și profitabil. Desigur, între o colaborare și alta, operatorii umani trebuiau să-și plătească chiria, să mănânce cât de cât ceva și, eventual, să aibă ce îmbrăca, mai ales dacă aveau de gând să mai plece uneori de-acasă. Dar astea erau detalii care nu priveau trusturile orbitale sau inteligențele artificiale.

Calificarea mea, dacă se putea numi calificare, era operator de date. În rețea aveam tot atâta individualitate ca o cărămidă într-un zid. Mai puțină, deoarece nici un zid nu conține câteva miliarde de cărămizi care să se concureze una pe alta. În ultimele săptămâni răspusesem câtorva sute de anunțuri din rețele, și orice încercare de a afla în urma căruia dintre ele căpătăsese locul de muncă ar fi fost sortită eșecului. Oferta de angajare nu-mi venise prin rețea, ca să-i pot descoperi sursa. Nu aveam nici cea mai vagă idee pentru cine urma să lucrez.

În privința asta Mikel T. avusese dreptate. Oferta nu provenea de la nici o mafie cunoscută. Într-un efort de a câștiga respectabilitate, crima organizată adoptase manierele unor elite de la sfârșitul secolului trecut, inclusiv scrisorile cu antet, schimbul de cărți de vizită și costumele sobre purtate prin săli de consiliu. Cartelurile columbiene emiteau acțiuni și titluri de valoare la bursă. Din spălarea banilor prin diferite organizații caritabile se redresau periodic economii din țările lumii a treia, care altfel s-ar fi năruit de-a binelea. După privatizarea controlului fiscal și a administrației deveniseră acționari

majoritari și în structurile foste guvernamentale. Sigur nu urma să lucrez pentru o asemenea organizație care nu s-ar fi sfiit să-și așeze antetul pe o ofertă. Poate că aveam să aflui mai multe detalii în San Diego.

Într-o liniște perfectă, maglevul încetini, apoi se opri. Afară se întindea deșertul, punctat ici și colo de cactuși decapitați și de vehicule arzând.

— Ne cerem scuze. În urma unor ciocniri armate, șina a fost avariata. Vă rugăm să așteptați până la remedierea defecțiunii.

Undeva în dreapta, un grup de blindate sprijinit de un baraj de artilerie ataca poziții fortificate. De pe înălțimi li se răspundea cu tunuri antitanc și mortiere. Prin ferestrele maglevului bubuitul înfundat al tunurilor și șuierul obuzelor se auzeau slab, ca în vis. Nici măcar nu aveam idee cine se lupta cu cine.

Am deschis monitorul de pe spătarul scaunului din fața mea. Un vehicul miniatural teleoperat transmitea în direct operațiunea de reparare a șinei. Pe ecran se vedea activitatea frenetică a așchiilor de șină care se adunau de unde le aruncase explozia obuzului. Văzută de sus, mișcarea de ansamblu amintea filmarea cu încetinitorul a împrăstierii unor fulgi de păpădie, numai că procesul se desfășura în sens invers. Apoi, când așchiile se așezaseră fiecare acolo unde știau că le fusese locul, cele două jumătăți ale șinei se alungiră încet pe pământ, una către cealaltă, ca doi șerpi metalici monstruoși surprinși într-un ritual de împerechere, după care fuzionară și se contractară încet, revenind la înălțimea celorlalte tronsoane de șină.

Cu un fâșâit aproape insesizabil, maglevul porni mai departe. Când am coborât la San Diego, chiar înainte de ivirea zorilor, ayatollahul tot mai perora.

* * *

San Diego era o versiune cubistă, cu suprafețe din sticlă

reflectorizantă, a iadului. În gară mi-am cumpărat o pereche de ochelari de soare-oglină, ca să fiu în ton cu arhitectura și să-mi apăr ochii de strălucirea orbitoare multiplicată la infinit în ferestre. La cât de cald era, cred că localnicii începuseră să se închine la aparatele de aer condiționat ca la niște moaște făcătoare de minuni.

Taxiul în care m-am urcat avea caroseria acoperită cu holograme cinetice, bancuri de pești exotici evadați din Disney Waterworld care conversau veseli, lăsând să le scape din guri șuvoaie de bule multicolore. I-am dat adresa șoferiței, o mexicană cu părul lung care mă privea din când în când în oglinda retrovizoare. Purta și o șapcă din aceea cu cozoroc, înclinată ștângărește, cum nu mai văzusem decât în filmele din secolul trecut. La început n-am înțeles cum de o suporta pe cap, pentru că mie îmi venea să mă dezbrac și de piele din cauza căldurii sufocante, dar în taxi era o răcoare plăcută. Sub oglinda retrovizoare se legănau două statuete mayașe din plastic transparent, legate între ele cu un șirag de mătânii. Pe locul din dreapta stătea o hologramă în mărime naturală a lui Iisus. Mesia avea pe chip o expresie ușor stânjenită, provenind probabil din faptul că nu-i plăcea să fie văzut zilnic plimbându-se prin San Diego într-un taxi Mercedes cu aer condiționat la bord.

— Cum se face că San Diego arată atât de bine? am întrebat-o mai mult ca să nu se prelungească tăcerea ce începea să devină apăsătoare.

— Are grijă rețeaua Kansai să protejeze investițiile japoneze din zonă, îmi răspunse ea foarte concis.

Suburbiile erau ordonate pe linii drepte și suprafețe plane impecabile, ca un vis al lui Euclid. Pe alocuri se vedeau parcuri, gemând de mastodonți vegetali producători de oxigen. Cred că fiecare fir de iarbă fusese rescris și optimizat la nivel genetic pentru a contribui la purificarea aerului. De două sau trei ori ne-am intersectat cu pensionari care practicau jogging. Pantofii de sport pe care-i purtau costaseră probabil mai mult decât

câştigasem eu anul trecut.

Taxiul ajunsese în cele din urmă la destinație. Am coborât și am plătit cu o carte de credit Fujitsu, pe care o promisem odată cu oferta de angajare. În timp ce taxiul demară, Iisus mă privi cu un aer trist și-mi adresă un semn cu mâna. Ar fi putut fi un rămas bun, sau o binecuvântare.

Am descoperit că destinația mea era o clădire scundă și urâtă, ca un cavou din beton supradimensionat. Singura deosebire dintre ea și câteva duzini de alte asemenea orori cenușii care se întindeau de jur împrejur erau graffito-urile viu colorate de pe pereți. În prag mă întâmpină un tip de înălțime medie, foarte athletic. Musculatura părea să-i fi fost inițial grefată, dar se vedea că lucra mult la întreținerea ei.

— Chestiile astea de pe pereți parcă ar fi niște imitații nereușite după zidul Berlinului, am remarcat într-o doară, amintindu-mi vag un documentar pe care-l accesasem pe ArtNet.

— Am avut un contract cu Nakamura și l-am adus pe Thierry Noir pentru decorații, mă lămuri tipul. Picturile au fost executate pe niște folii ultrarezistente din policarbon, și de fiecare dată când ne mutăm le desprindem de pe pereți și le punem iar ca decor în noul sediu.

Pe moment nu mi-am dat seama dacă glumea sau nu. În caz că vorbea serios, presupun că negustorii de artă ar fi trebuit să roiască deja cu bisturie, ocupați cu decuparea de eşantioane din opera inedită a lui Noir. N-ar fi fost prima dată.

— Urmează să lucrez ca operator pentru dumneata? l-am întrebat.

Mă măsură din priviri, cu un aer amuzat.

— Nu, nepoate. DatArmageddon nu are operatori umani cu excepția mea, Alex Dickinson. De restul se ocupă cognoboții. Hai înăuntru.

L-am urmat în semiîntunericul din sală. Din loc în loc, staturile cu lamele de aluminiu tăiau lumina intensă a soarelui de afară în feliuțe subțiri, neputincioase, care se

târau cu un aer lamentabil pe parchet. Clădirea, ai cărei pereți interiori fuseseră scoși până la unul și depozitați în ordine într-un colț, sub o prelată plumbuită, cenușie, fusese transformată într-un purgatoriu pentru culturiști. O mulțime de aparate cu înfățișări bizare erau așezate în șiruri lungi, pierzându-se în semiobscuritatea răcoroasă, ca o serie de montaje dedicate de un Torquemada supraréalist mortificării nemiloase a fibrelor trupului.

— Poți să faci și un duș, dacă vrei, mă îndemnă Alex, începând un șir de exerciții pentru mușchii spatelui. După aceea te poți apuca de lucru.

— Mai devreme ai spus că nu voi lucra pentru DatArmageddon, i-am răspuns, ușor derutat.

— Așa și e, replică el, continuându-și exercițiul.

— Atunci pentru cine lucrez?

— Eu de unde vrei să știu? Am primit niște OCU, mi s-a spus să te țin aici o săptămână, după care-mi iau transputerele și aparatele pentru condiția fizică și mă mut în alt oraș. Dacă vreau ca firma să-mi fie profitabilă, e bine s-o feresc de taxe cât mai mult cu putință, și mutatul ajută la chestia asta.

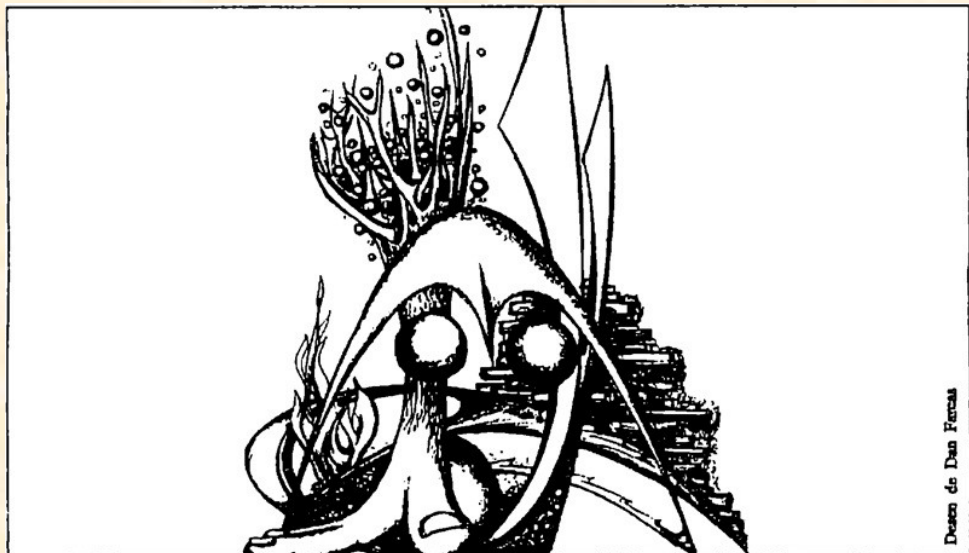
* * *

Pentru cineva care se ocupa cu crearea de software, Alex Dickinson lucra remarcabil de puțin cu transputerele. Mai precis, în săptămâna cât am locuit împreună nu le-a atins nici măcar ca să le șteargă de praf. Își împărțea timpul între lungi serii de exerciții pentru mușchi a căror existență în anatomia umană nici măcar nu o bănuisem până atunci, gătit, somn și cititul cărților, ceea ce mi se părea demodat. Purta lungi convorbiri în surdină prin jokerul pe care-l avea implantat în mastoidă, fără să-și întrerupă vreodată din această pricină exercițiile fizice, iar seara, la ușa lui se oprea câte o limuzină, niciodată aceeași, din care îi făceau semn să urce femeii pe care chirurgia estetică le cizelase până la perfecțiune.

Rămâneam singur, în strania pădure din metal și fibră de carbon a aparatelor pentru condiția fizică, și căutam informații prin rețele cu nesfârșita răbdare a unui culegător de perle. Mă întindeam într-un hamac din sfori de nylon albastru, suspendat între două grinzi, apoi îmi croiam drum printre fluxurile de date cu mișcări lente care ar fi putut fi confundate la prima vedere cu niște exerciții taijiquan. Când geometriile riguroase ale rețele erau înlocuite de fosfene neclare, coboram buimăcit din hamac și-mi făceam un espresso veninos de amar. Alex revenea spre dimineață, de obicei înainte să se lumineze de ziuă, și arunca o privire distrată la ceea ce lucram înainte să facă un duș și să meargă la culcare. Când îmi văzuse prima dată transputerul izbucnise în râs, apoi mă pusese să-mi comand unul adevărat de la Orbitech, împreună cu un pachet de programe dintre care majoritatea urmau să fie lansate pe piață abia în anul următor.

Așa mi-am început activitatea de *operator*, care s-a dovedit a fi diferită, și totuși îngrijorător de similară, cu aceea de operator pe care o desfășurasem până atunci! Zilnic, uneori chiar de mai multe ori pe zi, primeam mesaje prin poșta analogică. Mi se desemnau obiective, locuri din rețea pe care trebuia să le accesez, informații pe care trebuia să le asamblez și să le trimit mai departe pentru prelucrare. Sau, cel puțin, presupun că le trimiteam în vederea prelucrării. Nu știam – de fapt nici acum nu știu – cui anume le trimiteam. Pe atunci nu părea să aibă importanță.

În majoritatea cazurilor erau informații din domeniul public. De mii de ori pe zi accesam liste de cumpărături, comenzi de taxiuri, cursuri ale acțiunilor unor opere de artă, prestări de servicii casnice, liste de abonați la medii virtuale, camere de discuții în rețea, arhive de corespondențe oficiale, un morman de trivialități aproape

tot atât de insipide și de repetitive ca niște telenovellas.

Când săptămâna s-a sfârșit, am primit un plic cu o nouă destinație. Alex Dickinson își expediasse aparatul în acea dimineață, iar acum strângea foliile din polycarbon cu picturi de pe pereții exteriori. Zidurile păreau mai mohorâte fără graffiti.

— Cum fac să te găsesc pe viitor? m-am interesat înainte de plecare.

— Asta m-a întrebat și inspectorul fiscal, nepoate, zise el zâmbind. Și ce crezi că i-am răspuns?

* * *

Următoarea destinație s-a dovedit a fi o hală industrială dezafectată din Kansar City. Interiorul fusese renovat, zugrăvit în latex alb și împărțit în spații pentru birouri cu ajutorul unor pereți de carton presat, înalți până la piept,

care urmau un traseu sinuos, reamintind vag curba fractală a lui Hilbert. Numai că până și renovarea părea să fi avut loc cu destul timp în urmă, iar simulacrul de viață insuflat halei din secolul trecut părea să se fi risipit aproape complet. Majoritatea tuburilor fluorescente de deasupra birourilor încetaseră să mai lumineze, iar alte câteva pâlpâiau, ceea ce era și mai enervant. Funcționarii cu cămăși albe și cravate sobre, care ar fi trebuit să populeze locul, păreau a fi pe cale de dispariție. Nici măcar nu erau înlocuiți de horde de puștani puși pe cheful. Probabil că hala nu părea destul de industrială pentru gusturile puștilor din Kansar City.

În lumina săracă, pâlpâindă, hala depopulată părea să fi fost decimată de o epidemie secretă și, în același timp, bântuită nu de umbre ale trecutului, ci, mai curând, de promisiunea unui posibil prezent animat și prosper care refuzase să devină realitate. La scară mică, hala părea să emane ceva din dezamăgirea tăcută a aeroportului părăsit de la poalele muntelui Kilimanjaro, sau a terenurilor virane din Tsukuba pe lângă care viitorul trecuse fără să le bage în seamă. Puținii oameni care mai veneau între acele ziduri albe nu aveau curajul să vorbească tare sau să râdă. Mergeau tăcuți printre pereții de carton presat, cu privirile în pământ, încercând să dea impresia că, de fapt, nu se aflau acolo. Lipsea starea aceea destinsă care e prezentă în locurile unde toți cei de față se simt bine unii în compania celorlalți.

Din câte mi-am putut da seama, ceilalți lucrau pentru diverse firme, însă nici un sarariman nu știa la care dintre ele eram angajat. Aparent, făceau lucruri sobre, studii de piață, analize de date și contabilitate. Nici eu nu păream să fac ceva mai puțin respectabil.

A treia zi după ce ajunsesem în hală începură să se răspândească prin rețele știri despre preluarea firmei Biocore de către un concern orbital producător și distribuitor de nanomecanisme. Printre ziariștii din presa economică părea să domnească consternarea, deoarece

Biocore, deținătoare a unor patente de importanță strategică pentru producerea proteinelor artificiale cu aplicații în fabricarea biocipurilor, refuzase sistematic timp de șase luni ofertele din ce în ce mai atrăgătoare ale trusturilor care ar fi dorit să o preia. Alte reviste online comentau mai mult sau mai puțin zvonuri privitoare la posibile scandaluri și manevre de culise. Aveam treabă în dimineața aceea, așa încât n-am dat prea multă atenție știrilor. Mai târziu, însă, când fluxurile de date începură să-mi joace dinaintea ochilor, am hotărât să fac o pauză și am accesat un cotidian. Preluarea companiei Biocore părea să fi fost determinată de o spectaculoasă schimbare de poziție a directorului consiliului de administrație. La rândul ei, noua atitudine avea, se pare, legătură cu opinii incorecte din punct de vedere politic exprimate de acest director în diverse grupuri de discuții antifeministe din rețea, unde se manifesta foarte des sub pseudonimul Bitch Buster.

O gheară teribil de rece mi s-a răsucit încet în măruntaie. Nu auzisem niciodată de directorul de la Biocore, însă în săptămâna pe care o petrecusem la San Diego în sala de antrenamente a lui Alex Dickinson, monitorizasem aparițiile în rețea ale lui Bitch Buster. Făcusem conștiincios copii ale discursurilor sale, pe care le expediasem la adresele indicate prin poșta analogică.

Iar acum constatam că informațiile aparent banale pe care le culesesem din locuri publice fuseseră instrumentul cheie pentru șantajarea discretă, dar eficace, a unui director prea încăpățânat.

Întreaga lume asculta de principiul eficienței, se supunea sistemului plug'n'play. Dar bătrânul Bitch Buster, cu pateticele lui concepții texane misogine de modă veche, habar nu avea cine se jucase cu el de data asta.

Nici cu mine nu aflasem cine se juca.

* * *

La începutul săptămânii următoare am fost trimis la Shanghai. Din supersonicul Lagrange Airlines, orașul părea o pastişă abstractă a poantilismului, sau, mai degrabă, o reproducere nu foarte exactă a unui sector din profunzimile setului Mandelbrot. La nivelul străzii, însă, părea un furnicar sufocant de pietoni și bicicliști, învăluit în abur și în fumul de la focurile pentru gătit aprinse pe trotuare, animat de pui de găină și purceluși care mișunau printre trecători și dominat de turnuri reci din sticlă reflectorizantă care păreau tot atât de nelalocul lor ca niște tuburi de neon înfipite într-un mozaic.

Am încărcat în memoria transputerului un lexic chinez pe care o agenție de voiaj din Shanghai îl puneă gratuit la dispoziția turiștilor și mi-am petrecut restul săptămânii cu viziera transparentă pe figură. De fiecare dată când mi se adresa cineva, pe vizieră mi se derulau rânduri de pictograme care, undeva la jumătatea drumului, se transformau în ceea ce ghizii turistici chinezi presupuneau a fi engleza standard.

La Shanghai am stat zăvorât într-o cămăruță aflată la etajul al șaselea al unei clădiri anonime de pe o străduță atât de îngustă că aș fi putut da mâna cu vecinii de peste drum. Gazda, o văduvă zbârcită și cărunță, îmi aducea de trei ori pe zi câte un castron cu fiertură deasă în care se încâlceau mai multe soiuri de paste făinoase. Ca să se asigure că aveam tot confortul mă întrebă dacă doream să fumez opiu sau cristale de metedrină - avea o sursă sigură, și era bine să nu cumpăr de pe stradă, ca să nu am surprize neplăcute. Nu, nu doream. În schimb, doream să știu al cui sarariman eram, dar mă îndoiesc că mi-ar fi putut spune, așa încât n-am întrebat-o.

Seara, cocoțat în balconul îngust din bambus, urmăream forfota multicoloră de pe strada aflată departe, jos. Ghemuit într-un echilibru precar pe balustrada lucioasă, cu viziera în care se reflectau ideograme de neon, aveam ceva din înfățișarea unui gargui de pe o pagodă. Oamenii aceia grăbiți își vedeau de grijile lor, preocupați probabil de

achitarea următoarei rate la bicicletă și visând în secret la un model cu mai multe viteze, iar eu, neștiut, o siluetă ca atâtea altele ce se iveau spre seară în balcoane, decupate pe lumina sângerie a amurgului, îndeplineam scopuri pe care eram menit a nu le înțelege decât când avea să fie prea târziu. Și poate nici atunci.

Lucram la copierea unor planuri de construcții când în rețele își făcu, apariția un scandal politic. Secretara de stat cu afacerile externe ale unei țări europene demisionase, iar o comisie parlamentară începuse anchetarea sa în regim de urgență. Paparazzi năvăliseră asupra ei, iar presa de scandal publica mormane de dovezi compromițătoare.

Pescuind cu bețișoarele paste făinoase din castron, am parcurs încet articolele și reportajele, temându-mă de ceea ce aveam să găsesc mai devreme sau mai târziu. Filme digitale, numai bune pentru 69 Net, scoase din aparatele sistemului de securitate al unei cabane de protocol de-a guvernului. Cetățenii nu aveau o idee prea clară care multinațională le controla guvernul, însă escapada secretarei de stat părea să-i fi iritat foarte tare.

Aparent, paparazzi ajunseseră la cabană și la filmele compromițătoare pornind de la indiciile conținute într-o listă de cumpărături. Lista fusese compilată pornind de la codul unei cărți de credit care fusese utilizată de fiecare dată pentru achitarea diverselor mărfuri și servicii. Orhidee, accesorii sexuale, o limuzină închiriată, rezervarea cabanei pentru un sfârșit de săptămână, prime grase pentru personalul cabanei și comanda la taxi pentru două adrese, luni dimineață. Din toate astea se dezlănțuise un scandal bisexual de toată frumusețea, care probabil avea să urce ratele de acces ale tabloizilor online la cote astronomice.

Pastele pe care le mestecam încetară să mai aibă gust.

Întregul scandal era o noutate pentru mine, cu o mică excepție. În urmă cu o săptămână, pe când mă aflam în hala aproape părăsită din Kansas City, mi se trimisese codul acelei cărți de credit și mi se ceruse să descopăr

numele proprietarului.

* * *

Următorul plic mă trimise într-un bidonvil algerian, pe străzi prăfuite, printre cocioabe de chirpici văruite. În vreme ce-mi croiam drum printre asini și copii pe jumătate goi, sub soarele nemilos al amiezii, am încercat să-mi imaginez nu un sarariman, ci zeci, trimiși din loc în loc de o agenție și puși să îndeplinească misiuni mărunte care, puse cap la cap, declanșau un eveniment important, ca de exemplu compromiterea unei secretare de stat.

Nu-mi venea greu deloc.

Frumusețea metodei consta în imposibilitatea de a dovedi că fiecare dintre informațiile coroborate pentru declanșarea aceluia scandal fusese culeasă de un sarariman al acelei agenții. Nu dețineam nici un fel de probe care să arate că agenția, așa cum mi-o imaginam, exista altundeva decât în închipuirea mea.

Am simțit că mă ia amețea. M-am așezat pe o piatră, la o răspântie, și am început să-mi fac vânt cu pălăria de pai pe care o cumpărasem în acea dimineață de la aeroport. Speram că mă luase amețea din cauza soarelui mediteranean.

Un băiețel care trăgea după el cu o sfoară un bidon toroidal din plastic se opri lângă mine și-mi oferă o cană cu apă. I-am mulțumit și i-am plătit apa cu câteva bancnote anacronice din hârtie emise de banca națională algeriană.

Aveam sentimentul că mă aflu implicat în ceva amenințător și tenebros, ceva greu de definit, dar care nu-mi plăcea deloc. Deși îmi dorisem atât de mult să devin sarariman, acum, când îmi văzusem dorința îndeplinită, mă simțeam prins nu atât în visul prefabricat al dispărutei clase de mijloc, cât într-un coșmar insidios din care nu mă putea smulge nici un ceas deșteptător. Însoțit de soarele ce-mi decupa o umbră de cerneală dinaintea pașilor, m-am îndreptat către căsuța de chirpici unde urma să-mi petrec

restul săptămânii.

Bidonvilul nu avea apă curentă, nici canalizare, iar efortul internațional pentru prevenirea efectului de seră avusese ca rezultat interzicerea arderii combustibililor fosili. Pentru gătit, femeile foloseau foi pliante de carton metalizat care concentrau asupra unei plite energia solară. În schimb, li se pusese la dispoziție accesul la telecomunicații prin satelit. La fel ca ei, începusem să utilizez un laptop cu arc metalic pe care trebuia să-l întorc în fiecare dimineață ca să am curent pentru următoarele douăzeci și patru de ore. Toate laptopurile conversau cu un comsat geostaționar și aveau acces în rețea.

După ce îndeplineam instrucțiunile primite cu regularitate prin poșta analogică, luasem obiceiul de a căuta cu febrilitate prin rețelele de știri. Seară de seară, însoțit de invocația cântată a muezinilor din minarete, așteptam acel mic amănunt, aparent inofensiv, care să mă anunțe că participasem fără să știu la apariția - sau producerea - unui eveniment major.

În săptămâna aceea a murit Kirilov. Ca marea majoritate a pământenilor, nu auzisem de el în viața mea. Fotografia care însoțea necrologurile din rețele prezenta un bătrânel inofensiv, cu podoaba capilară rasă, exceptând o şuviță lungă, împletită, care-i cobora din creștet. Judecând după înfățișare, ar fi fost candidatul perfect pentru rolul maestrului de arte marțiale dintr-un film kung-fu cu buget redus. Până la decesul lui, puțini oameni știuseră că era echivalentul orbital al lui J.P. Morgan, o eminență cenușie care în domeniile comerciale, financiare și informaționale era precum Dumnezeu Tatăl în creația Sa: invizibil și omniprezent.

Numele nu-i mai apăruse în mass-media de cel puțin cincizeci de ani.

Murise în urma unui accident banal. Sistemul de ventilație al locuinței sale orbitale se defectase, iar el se asfixiasse în somn. Vasta sa avere, camuflată atât de bine în diverse fundații, trusturi și corporații încât de cele mai

multe ori acestea nu știau unele de existența altora, fusese probabil împărțită deja între persoane influente care profitaseră de confuzia generală.

Între planurile de construcții pe care le accesasem la Shanghai se aflau și sistemele de ventilație ale unor habitaturi orbitale. Știam că un accident precum acela în care murise Kirilov presupunea blocarea simultană a cinci sisteme principale și două auxiliare, ca și debransarea unor instalații de supraveghere. Șansele ca toate aceste defecțiuni accidentale să aibă loc simultan erau ceva mai mici decât șansa mea de a câștiga lozul cel mare la loterie fără să cumpăr vreun bilet.

În căsuța de chirpici unde stăteam era zăpușeală, însă pe mine m-au trecut deodată transpirații reci. Închipuirea mea începu să țeasă urzeli de conspirații complicate, în care un număr neprecizat de agenții implicate într-un război secret îi recrutau pe toți pentru a lupta cu gesturi banale, încărcate de semnificații nebănuite, împotriva tuturor. Îmi imaginam fiecare trecător, fiecare chinez pe bicicleta lui, fiecare băiețel african înhămat la bidonul său toroidal, fiecare șofer de taxi și fiecare dee-jay primind plicuri cu instrucțiuni, extrăgând din rețelele ubicue informații care, apoi, erau transformate în arme de temut.

Aș fi vrut să-mi dau demisia, însă nu aveam nici cea mai mică idee cui anume aș fi putut să i-o prezint. Mi se contura treptat bănuiala că nu existau decât foarte puține moduri de a părăsi organizația pentru care lucram, și nici unul dintre ele nu mi-ar fi fost prielnic. Am început să caut o soluție, dar înainte de a găsi vreuna mi-a venit un plic care m-a trimis la o altă destinație, cu o nouă misiune.

Apoi a mai sosit unul.

Și încă unul.

Aș putea spune că am vizitat astfel o mulțime de orașe, dar adevărul e că de văzut am văzut de fiecare dată hangarele, bidonvilurile, platformele industriale în descompunere, nu orașele. Agenția – dacă este o agenție – nu mi-a lăsat niciodată răgazul necesar pentru a vizita

centrele pustii, sigilate sub cupole geodezice, ale Parisului sau Veneției. Iar hangarele și bidonvilurile erau toate la fel.

Am făcut același lucru, săptămână de săptămână. M-am ferit să mai urmăresc știrile, temându-mă de ceea ce ar fi putut întâlni acolo, și în schimb m-am mulțumit să îndeplinesc ceea ce mi se cerea. Am spart coduri și-am accesat bănci de date, am cules informații și am pus cognoboții să descopere legăturile dintre ele.

Dar săptămână de săptămână m-am tot întrebat cât va mai dura până când un alt operator anonim, altundeva, are să primească ordinul să adune informații care se referă la mine, cât va mai dura până când o altă agenție mă va lua în obiectiv. Probabil că alți *operatori* vor monitoriza, sau deja monitorizează, informațiile referitoare la fiecare aspect al existenței mele, căutând micile detalii relevante care să servească scopurilor agenției. Nu aș putea să-mi explic pentru care motiv sunt vizate țintele, sau pe ce criterii sunt alese, fiindcă nu am fost informat despre asta și nici nu cred că voi afla vreodată.

Nu am decât o idee foarte vagă, cel mai probabil eronată, despre dimensiunile și puterea acestor organizații, dar aș putea să-mi iau niște măsuri de precauție. Aș putea schimba periodic codurile. Ar trebui să folosesc pseudonime pentru liniile de credit. Mi-aș putea modifica periodic fizionomia cu ajutorul chirurgiei estetice și al nanomecanismelor. Toate astea nu înseamnă mare lucru, dar oricum sunt mai mult decât nimic, și cel puțin creează iluzia protecției. Altfel, nu peste mult timp, prin cotloanele fără nume ale gulagului global al sărăciei are să-mi apară numele într-o știre. Și sunt convins că, în ceea ce mă privește, știrea nu va fi plăcută. Nici pe departe.